



Република Србија
МИНИСТАРСТВО ПРИВРЕДЕ

Број: 011-00-00125/2019-10

12. јул 2019. године

Кнеза Милоша 20

Београд

АГЕНЦИЈА ЗА ПРИВРЕДНЕ РЕГИСТРЕ
-Регистар привредних субјеката-

Бранкова 25
11000 Београд

Приликом примене одредаба чл. 44. и 50. Закона о привредним друштвима („Службени гласник РС”, бр. 36/11, 99/11, 83/14-др. закон, 5/15, 44/18 и 95/18), а у вези са чланом 136. Закона о стечају („Службени гласник РС”, бр. 104/09, 99/211 - др. закон, 71/12 - одлука УС, бр. 83/214, 113/17, 44/18 и 95/18) уочене су дилеме у пракси у погледу правних последица продаје стечајног дужника као правног лица са становишта регистрације основног капитала приликом регистрација промена у Регистру привредних субјеката. Наиме, поставило се питање да ли у Регистру привредних субјеката као основни капитал стечајног дужника који је продат као правно лице треба уписати купопродајну цену из уговора о купопродаји као новчану вредност имовине стечајног дужника која је била предмет продаје или у наведеном регистру остаје раније уписани основни капитал друштва.

С тим у вези, указујемо на следеће:

Чланом 136. Закона о стечају прописане су правне последице продаје стечајног дужника, између осталог, прописано је да се после продаје стечајног дужника као правног лица, стечајни поступак у односу на стечајног дужника обуставља и да новац добијен продајом стечајног дужника, улази у стечајну масу у односу на коју се стечајни поступак наставља.

Чланом 133. став 13. Закона о стечају прописано је да ће стечајни судија решењем констатовати да је продаја извршена и наложити одговарајућем регистру упис права својине и брисање терета насталих пре извршене продаје, односно упис других права стечених продајом стечајног дужника. Наведено решење са доказом о уплати цене је основ за стицање и упис права својине купца, без обзира на раније уписе и без терета, као и без икаквих обавеза насталих пре извршене купопродаје стечајног дужника, укључујући и пореске обавезе и обавезе према привредним субјектима пружаоцима услуга од општег интереса које се односе на стечајног дужника.

У складу са наведеним у Регистру привредних субјеката и другим одговарајућим регистрима регистроваће се промене (правне форме, оснивача, чланова и акционара и

других података) на основу поменутог решења из члана 133. став 13. Закона о стечају (члан 136. став 6. Закона о стечају).

Напомињемо да је стечајни управник, у складу са чланом 135. став 2. истог закона, дужан да изврши процену имовине наведеног привредног друштва (стечајног дужника) пре него што га изложи продаји.

Даље, одредбама члана 44. Закона о привредним друштвима прописано је да имовину друштва у смислу тог закона чине ствари и права у власништву друштва, као и друга права друштва, а да нето имовина (капитал) друштва у смислу тог закона јесте разлика између вредности имовине и обавеза друштва, као и да је основни (регистровани) капитал друштва новчана вредност уписаних улога чланова друштва у друштво која је регистрована у складу са Законом о поступку регистрације у Агенцији за привредне („Службени гласник РС”, бр. 9/11, 83/14 и 31/19).

Чланом 50. став 1. Закона о привредним друштвима прописано је да улози у друштво могу да буду новчани и неновчани и изражавају се у динарима а ставом 3. истог члана предвиђено је да неновчани улози могу бити у стварима и правима, ако овим законом за поједине форме друштава није другачије одређено.

Чланом 51. ставом 1. овог закона прописано је, да вредност неновчаног улога у друштво процењује овлашћени судски вештак, ревизор или друго стручно лице које је од стране надлежног државног органа Републике Србије овлашћено да врши процене вредности одређених ствари или права.

Имајући у виду наведено, произилази да се после продаје стечајног дужника као правног лица стечајни поступак у односу на стечајног дужника обуставља, а да се на основу уговора о продаји стечајног дужника као правног лица у Регистру привредних субјеката врши промена члана, па се уместо ранијег члана (оснивача), као нови члан уписује купац, на кога се, обзиром да стечајни дужник задржава свој правни субјективитет (исти матични број и ПИБ), преносе оснивачка и управљачка права.

Дакле, узимајући у обзир наведено, односно чињенице да је реч о привредном друштву које већ постоји и да се у конкретном случају над истим стечај обуставља, да након купопродаје привредног друштва у стечају долази до промене чланова, односно власника друштва, могло би се сматрати да је реч о друштву које је у позицији сличној друштву у оснивању, које почиње пословање са „чистом активом”, која је неоптерећена оним што је била обавеза друштва пре продаје. Другим речима, када је друштво испунило услове за отварање поступка стечаја јасно је да су обавезе друштва превазишле износ основног капитала и да као такав основни капитал фактички више не постоји, већ представља само регистровани податак о основном капиталу који је претходио стању испуњења стечајног разлога.

С обзиром на наведено, сматрамо да не би било оправдано да се као регистровани основни капитал „задржи” онај које је друштво имало пре него што је продато у стечају.

Наиме, мишљења смо да би купродајну цену плаћену за куповину стечајног дужника (нето процењена имовина стечајног дужника), требало регистровати као неновчани улог лица – купца стечајног дужника, с обзиром да иста представља еквивалент процене вредности неновчаног улога, односно да је реч о стварима и правима које су купљене као актива стечајног дужника и за које је извршена процена у складу са прописима.

ДРЖАВНИ СЕКРЕТАР

Драган Стевановић